

Zistila som jednu
veľmi dôležitú,
dôležitú vec.
A síce, že keď nespíte
večer, predchádzajúcu noc,
tak sa dnes cítite
veľmi ospalí.
Vedeli ste to? Áno.
Spali ste minulú noc
dosť? (Áno.)
Ja nie.
Ale je to v poriadku.
Dnes som išla k moru.
Čo myslíte tým „Hm!“?
Neviete, že tu blízko
je pláž? (Vieme!)
Chodíte niekedy
na tú pláž? (Áno.)
Plávate?
Príliš studené? (Áno.) Ale ja
som videla plávať veľa ľudí,
viete, dnes.
Je tak chladno, neviem,
ako to robia.
Vlastne som to kedysi
v Himalájach robila tiež.
Ale už by som to nikdy
neurobila. Viete, že
v Himalájach je
rieka Ganga?
Je to najposvätejšia rieka
Indov
a pramení v Himalájach,
vo veľmi vysokých horách.
Miesto,
odkiaľ rieka Ganga vyviera,
sa volá Gangotri.
Znamená to
„Prameň rieky Gangy“,
a tam som išla.
A voda jednoducho vyteká
priamo z ľadovca.
Nevidíte ešte žiadnu rieku,
len vodu vytekajúcu
z ľadovej studenej hory.
A odtiaľ tá voda vychádza
a potom sa tam môžete
kúpať. Veľa ľudí
sa tam v lete chodí vykúpať.
Veria,

že tak očistia svoje hriechy.
Už som vám to hovorila,
či nie? Áno? Nie?
Milióny ľudí
tam chodí každý rok.
Niektorí z nich medzitým
zomreli,
predtým a potom,
no aj tak tam ľudia radi
chodia očistiť svoje hriechy.
Normálne tam prídu
a len si šplechnú
trochu vody na tvár,
pretože tá voda
je taká studená.
Práve vyšla z ľadovca,
má len málo,
niečo okolo nula stupňov;
je to proste tekutý ľad,
pretože letné slnko roztápa
vrchnú vrstvu snehu a ľadu.
Takže voda stečie dole
a takto pramení Ganga.
Ľudia tam chodia a šplechnú
si vodu na svoju tvár,
na ruky a podobne,
na svoje nohy,
takže veria, že tak očistia
svoje hriechy
Išla som tam
a urobila som presne to isté.
Ale potom som si pomyslela:
„Och, takto sú len moja tvár
a ruky očistené od hriechu.
A čo zvyšok môjho tela?
To nebude stačiť.“
A tak som tam skočila.
Ach môj Bože. Môj Bože!
Bola taká studená.
Bola ľadová k smrti.
Skočila som tam
a musela som narátať do päť:
„1, 2, 3, 4, 5.“
Potom som musela vyskočiť
von. Pretože ak
nevyskočíte von
po čísle 5, tak už
nevyskočíte nikdy
a odplaví vás to dole
do nížin a stanete sa

jedným z mnohých.
Áno, pretože v Indii
keď ľudia zomrú,
nepochovávajú ich, nie.
Väčšinou telo spália.
Alebo ho len hodia
do rieky Gangy.
Najskôr ho spália
a potom hodia popol
do rieky, akejkol'vek rieky,
pretože Ganga má mnoho,
mnoho prítokov.
A sú hlavné tri
pramene Gangy.
Jeden je Yamnotri,
ďalší je Gangotri,
a ten ďalší je...
nevadí, nejaký ďalší
„... tri“ niekde tam,
A väčšinou, ľudí v Indii,
keď niekto zomrie,
žijúci ich spália.
Ľudia, ktorí majú peniaze,
ich telá budú spálené
ich príbuznými a priateľmi,
až kým sa z nich
nestane popol,
ktorý potom vložia do urny,
asi do takejto škatule,
a potom idú k vode,
k veľkej vode,
ako napríklad ku Gange
a hodia ho tam.
Ale niektorí ľudia
nemajú dostatok peňazí,
tak ich tam hodia iba tak.
A potom, po nejakom čase
napuchne
a zbelie.
Takže niekedy,
keď kráčate
popri rieke Gange...
je to príliš dlhé, pretože
popri Gange je veľa ciest,
kráčate príliš dlho,
ste unavení,
a neviete,
kde si odpočinúť, tak si len
ľahnute blízko Gangy –
nie príliš blízko k vode;

v noci stúpa,
viete to?
A potom si
zoberiete niektoré z tých tiel,
ešte nedotknuté telo,
napuchnuté, mäkké a biele
a urobíte si z toho vankúš.
Je veľmi mäkké. Skúste to.
Vyskúšajte to. Alebo
na ňom môžete meditovať.
Takže keď pôjdete do Indie,
nie je treba brať si vankúš.
Len choďte ku Gange,
na breh rieky a vyberte si,
vašu veľkosť alebo väčšiu
a potom si naň len sadnite.
Je pekne mäkký.
Mäkký, ako špongia
a potom keď si sadnete
na také telo,
cítite sa ako v samádhi.
Garantujem,
pretože ste príliš vystrašení,
aby ste sa pohli.
Ste úplne stuhnutí, takto.
Mnoho jogínov to tak robí.
V Indii sa nikto nebojí smrti.
Vysmejú sa vám,
ak máte strach zo smrti.
Pre nich je smrť
vyslobodením.
Jednoducho len idete
niekam inam, je to lepšie
a odpočiniete si,
a ak sa chcete znovu
vrátiť do tohto sveta
alebo ak je to váš osud,
alebo je vašim poslaním
vrátiť sa späť,
jednoducho sa vrátite späť.
Áno. Žiaden problém.
A je to tak.
Samozrejme, niektoré miesta
sú nepríjemné,
ale väčšina ľudí
ide na príjemné miesta,
ako je astrálny raj
a potom sa znovu vrátia späť.
A keď zomriete,
telo už nemá

žiadne problémy.
Nespôsobí žiadny problém
ani nikomu inému.
Telo je proste mŕtve,
niečo ako vyradený materiál.
Takže nikto sa nikdy smrti
ani trochu neobáva.
Viete to? Nie?
Neviete? Dobre,
choďte do Indie, nájdite telo,
sadtite si naň a spýtajte sa:
„Mal by som sa ťa báť?“
On povie: „Uf, uf.“
A vy potom utečiete.
Áno, vyzerá to veľmi zle,
niekedy, ak sa stane,
že vidíte nejaké telo, ktoré je
napoly rozložené
a napoly celé.
Alebo polovicu zožrali psy
či supy a polovica tam
stále zostala,
tak to vyzerá veľmi hnusne,
ale keď je telo
stále celé,
tučné, biele a nafúknuté,
je z neho dobrý vankúš
a meditačná podložka.
Môžete to vyskúšať.
Garantujem spokojnosť –
garancia vrátenia peňazí!
Povráva sa,
že vďaka tak veľkému počtu
rozložených tiel
v rieke Gange
je voda taká čistá.
Hovorí, že vápnik
z týchto rozložených kostí,
alebo niečo také,
očisťuje vodu.
Takže vlastne
tak veľa odpadu, odpadkov
a vecí
sa dostane do Gangy,
ale voda je skutočne čistá.
Môžete ju nabráť do džbánu
a nechať tam 10 rokov,
neskazí sa.
Je presne taká istá.
V Indii nemajú

systemy na čistenie vody
a nemajú filtre,
aby si boli istí,
že je voda čistá.
Nie.
Oni ju jednoducho pijú takú,
aká je, priamo.
Niektorí ľudia použijú plátno,
aby ju prefiltrovali,
ale niektorí ľudia nie.
A niekedy
Centrum pre malomocných
sa nachádza neďaleko
brehu Gangy,
na hornom úseku rieky,
a ľudia tam aj tak stále
chodia do rieky,
a v Indii niekedy
nemajú hygienické
systemy.
Takže všetko jednoducho ide
voľne kamkoľvek.
A niekedy sa vám stane,
že na ceste natrafíte
na včerajšie čapáti
alebo na mlieko pod vašimi
nohami, lenže v inej forme
a s iným pachom,
samozrejme,
pretože je to už
dva, tri dni staré.
Prešlo už istým
filtračným systémom,
takže sa s tým musíte
jednoducho len zmieriť.
Niekedy si myslíte,
že Himálaje, India
a nejaký breh rieky
je veľmi romantické,
tajomné miesto, kam sa dá
ísť, sadnúť si a meditovať,
keď som tam bola
posledný krát,
bolo leto
a ja som išla na vrchol
Himálájí,
odkiaľ pochádzajú
tajomné príbehy
o Babadžím a Joganandovi,
o učiteľoch, a to všetko

pochádza odtiaľ,
a k smrti som túžila nájsť si
nejaké miesto na brehu rieky,
sahnúť si a meditovať tam,
ako sa o tom píše v knihe.
Musíte robiť všetko
podľa knihy.
Znie to tak romanticky:
jogín sedí neďaleko rieky,
na brehu rieky
a to všetko,
a zabudne na všetko,
jednoducho je len
v blaženom spojení s Bohom.
Ó Bože, tak som sa snažila.
Pretože všade sú
tri, štyri dni staré čapáti,
a ten smrad je tiež hrozný,
presne ako trojdňový.
Nemôžete už ani nájsť miesto
vedľa vody,
kam by ste si sadli –
a to bolo jedno
z najsvätejších miest v Indii
a v Himalájach.
Pretože tak veľa ľudí
tam chodí každý rok
a preto sa stalo
tak trochu „znesväteným“.
Takže niekedy sa ilúzia
a realita nezhodujú.
Predstavujeme
si mnoho vecí.
Takže niekedy
existuje hodne vecí,
ktoré o Himálaji nevíte.
A niekedy se objaví veľký had,
tak veľký jako vaše tělo,
kobra,
jako chřestýš.
„R-r-r-ra...“
Některí „r-r-r-r“, a jak říkáte,
„had, co nosí brýle“,
a tak.
Vypadají skutečně působivě,
když k vám zvednou hlavu
a říkají:
„Ahoj. Vítám tě tady!“
Nemyslím si, že byste měli
odpovídat na pozdrav.

Bud' zůstaňte v klidu,
nebo rychle utíkejte.
Ano, není to všechno tak
špatné. V mém domě
byli jen škorpióni
a stonožky.
Žádní hadi,
hadi zůstávají venku.
Ale škorpióni jsou legrační.
Možná je příliš chladno
nebo možná jsou příliš líní,
mě nekousli.
Ale pokousali
nějaké sousedy.
Myslím, že škorpióni
mých sousedů byli
mnohem pilnější než moji,
protože mne nikdy nekousli.
Jednou, to jsem spala.
To je jiný příběh.
Později, později, ano.
Dobře, takže škorpióni
se mnou spí.
Oni spí pod gaučem –
ne že bych skutečně
měla gauč.
Je to jen velice bezcenná
věc na čtyřech nohách...
Takové provazy,
které jsou udělané
z větví stromů, atd.
Potom je spleťou dohromady
a potom je pověsí
na čtyři tyče,
víte, takto jako houpací síť,
a pak hodíte přes to
spací pytel,
zatáhnete zip a spíte.
A mezitím –
ne že mám magickou sílu –
ale mohu vidět
přes zdi a střechu.
Všude jsou tisíce děr.
Nazvala jsem to pěti-tisíc
hvězdičkový hotel.
A je dost levný.
A škorpióni
samozřejmě rádi lezou okolo,
děrami, střechou,
a pak někdy spadli

na můj spací pytel
a jen tam zůstali.
A potom ráno,
když jsem vstala a říkala:
„Och, co to je?“
A on zvedl svoji hlavu a řekl:
„To jsem já.
To jsem já, Škorpión!“
Takže musím vzít
jednoho nebo dva z nich
z pod polštáře
nebo z pod prostěradla,
stolu,
židle,
či z pod postele –
někdy je jich hodně,
možná deset,
a stonožky –
posbíráte je a dáte do lahve,
a potom jdete ven
na procházku. Potom najdete
nějakou velkou skálu a
necháte je, aby se rozutekly.
A dalšího dne přijdou
znovu jiné!
Ach, každý den jsem
zanepřázněná tím, že se
starám o tyto cítící bytosti.
Ale byla to zábava,
protože tam
toho není moc na práci.
To bylo v jednom
z domů z bláta,
v kterém jsem pobývala.
Proč je nazývají
domy z bláta?
Protože používají bláto
k tomu, aby vyrobili zdi.
Jen jednoduše,
svázou nějaké dřevo
nebo něco dohromady
a potom to na to dají.
A potom to smíchají
s nějakým druhem trávy,
víte?
A potom to naplácají na zeď,
přilepí to na zeď
a když to potom uschne,
je to to, co to je.
A samozřejmě,

když je to suché,
objeví se hodně dř, protože
toho není nikdy dost.
A samozřejmě to můžete
zpevnit, když půjdete ven
a najdete něco víc
a zpevníte to.
Dobrá. Tak je to.
V jednom z takových domů
jsem žila.
Většina domů
v Himálaji je takových,
pokud vůbec máte dům.
Někdy vám také
pronajmou verandu.
Jako že ten dům
je už obsazený.
Takže zvenčí
domu je veranda?
(Garáž.) Garáž?
Ony nemají
žádnou garáž!
Veranda. Dobrá.
Můžete si pronajmout
verandu, je to levnější.
A vaše zavazadla
si dáte do kouta
a pověsíte si tam vaši
moskytiéru, a to je to,
co je váš dům.
Nemáte-li moskytiéru,
Nemáte-li moskytiéru,
můžete si ji půjčit.
Půjčí vám také
prostěradlo, moskytiéru,
a kamínka. A uhlí
si můžete koupit.
Potom si pro sebe
můžete něco uvařit.
Ale není to mnoho. Většinou
tam jím syrovou stravu.
Je to příliš tahat hodně
kuchyňských potřeb. Když
vystoupáte hodně vysoko,
nemůžete si to dovolit.
Není tam auto, žádná garáž,
žádný vlak, žádný motocykl.
Nikdy jsem neviděla žádné
motocykly, které by se
škrábaly do hor,

ale možná v budoucnu.
A ani kolo ne.
Můžete jet pouze autobusem
číslo 11. (po svých)
A ten jede dost pomalu,
zvláště do kopce.
A když si nesete
spacák
a mouku na čapati,
hrnek, ešus,
lžíci, atd.,
vše je příliš těžké.
Takže čím výše jdete,
tím více věci odhazujete.